

[Victor Pürschel.]

nu ønskes fjernet, er jo i Virkeligheden kun saadanne Bagatelsager, at man maa sige, at den Overtrædelse af borgerlig Straffelovgivning, der der foreligger, ja, den afgøres paa denne Maade, ganske ligesom man ved et Tjenestemandsførhør kan diktere en Bøde for en Tjenesteforseelse, der maaske i og for sig ogsaa kunde være taget som en Overtrædelse af Borgerlig Straffelovs § 157 om den, der forsømmer sine Pligter i Tjenesteforhold.

Jeg synes derfor ikke, det er nogen rigtig Bemærkning, at der her er Tale om en Særstilling for Dommernes Vedkommende. Men medens vi er ved Særstillingen, vil jeg gerne gøre en Bemærkning, som jeg glemte at gøre før. Her er jo ikke Tale om noget Privilegium. Her er snarere Tale om, hvad man kunde kalde en Ulempe for Dommerstanden: at en Sag kan afgøres, at en Forseelse kan straffes uden egentlig Retssag.

Men den ærede socialdemokratiske Ordfører dvælede jo stærkt ved, at Dommerne vilde forsvare deres Særrettigheder, og jeg vil da gerne spørge: Hvad er det for Særrettigheder, Dommerne her skulde forsvare? Hvar er det for Særrettigheder? Kan den ærede Ordfører nævne et eneste Eksempel fra dansk Retspraksis paa, at der er afsagt ved danske Domstole en Dom over en Dommer, mod hvilken man kan rette den Anke, at den er præget af, at han er dømt af sine egne? Kan han nævne eet eneste Eksempel? Jeg tror, det vil blive ham meget svært. For det er jo overhovedet ganske overordentlig sjældent, at danske Dommere dømmes af Retten. Det er overordenligt sjældent, at danske Dommere tiltales. Jeg husker eet Tilfælde, hvor en Dommer blev dømt for et kriminelt Forhold, en Mand, som sikkert ikke var sjæleligt helt normal, men ellers husker jeg ikke noget Tilfælde. Og hvor ofte hænder det, at en Dommer anlægger Sag mod Staten for at hævde sin Ret? Vi har haft et Par Tilfælde fra de senere Aar. Et Tilfælde, hvor en Dommer paa Frederiksberg var utilfreds med en Omlægning af Embederne derude; han tabte sin Sag, saa vidt jeg husker, i det væsentlige. Et andet Tilfælde, hvor de gamle Dommere, om jeg saa maa sige, anlagde Sag i Anledning af den Lov, der blev gennemført om Aldersgrænse for Dommere; de tabte deres Sag.

Derfor er det, jeg spørger: Hvad er det for Særrettigheder, de danske Dommere skulde forsvare her for deres egen Skyld, for deres Persons Skyld, for deres Penge-

pungs Skyld? Hvor er de Interesser? Naar man taler om Forsvar for Særinteresser, saa har den højtærede socialdemokratiske Minister og Ordfører — hvis Ministeren gør dette til sit; det ved jeg ikke, men man maa jo have Lov til at tro, at der en vis Korrespondance mellem de to Herrer; men saa har i hvert Fald den socialdemokratiske Ordfører en Pligt til her at gøre Rede for: Hvilke er de Interesser, for hvilke Dommerne her gaar ind?

Det er min faste Overbevisning, at alle de, der taler om, at Dommerne behager sig i en Tro paa egen Ufejlbarlighed o. s. v., tager ganske fejl. Vi, der har været Dommere, kan jo udtale os mere frit, end de, der er det endnu, og jeg kan tale om de Erfaringer, jeg har gjort som Dommer, og tale om, hvorledes de Kolleger, jeg har truffet, ser paa deres egen Gerning. Og det er da min fulde og faste Overbevisning, at er der nogen Gerning her i Landet, der gøres ud fra den Betragtning, at her gælder det i første Række om at pleje Samfundets Tarv, saa er det den Gerning, den danske Dommer gør; og den, der forsøger at sætte Plet paa dette, han gør efter min Mening en daarlig Gerning i det danske Samfund.

Der ligger ikke deri noget om, at man tror at være ufejlbarlig. Vi ser saa ofte, hvor forfærdelig svært det er at træffe en Afgørelse, og vi erkender, kan jeg sige fra den Tid, jeg var Dommer, at det er jordisk Retfærdighed, og man er undertiden nødt til at afsige en Dom, hvor man maaske hellere vilde have givet den anden Part Ret. Alt dette erkendes paa Forhaand; at der begaas Fejl, at en Sag eet Sted afgøres paa een Maade og paa et andet Sted vilde være blevet afgjort paa en anden Maade, det maa man erkende, men det rokker ikke ved det, og det rører ikke ved det, der er det væsentlige.

Det, der er det farlige for et Samfund, er dette, at Dommerstanden bliver afhængig af Magten i Samfundet. Og hvem er i første Række interesseret i, at Dommerne er uafhængige? Er det de rige? Er det de velstaaende? Er det dem, der eventuelt kan rejse til et andet Land og nyde deres Formue? Er det dem, der ved Hjælp af deres Penge paa saa mange Maader kan afbøde de Stød, Verden kan give dem? En Millionær, der kommer 8 Maaneder i Forbedringshuset, kan endda leve nogenlunde, naar han kommer ud, i Kraft af sine Penge. Nej, den Mand, der har Interesse i Domstolens Uafhængighed, er for det første den lille Mand i Samfundet. Han har Interesse i, at Dommeren tør give ham Ret, selv om der sidder